

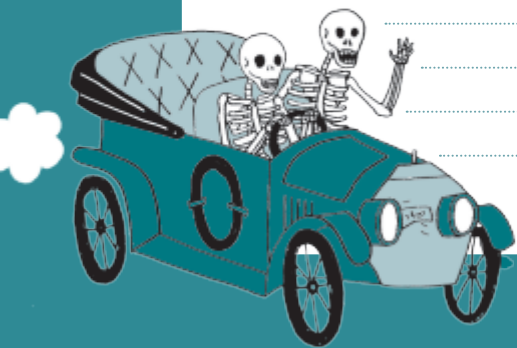
Onopgelost en waargebeurd

ON OPGE LOST

& waargebeurd



A large white rectangular area with horizontal dashed lines for writing.



Onopgelost & waargebeurd
Guy Didelez en Frank Pollet
Met illustraties van Inne Haine

Vanaf 12 jaar

Eerste druk: maart 2017


© 2017, Guy Didelez, Frank Pollet en Van Halewyck
Van Halewyck maakt deel uit van Pelckmans uitgevers nv
www.pelckmansuitgevers.be
Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België


Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.


All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

D/2017/7104/14
ISBN 978 94 6131 630 1
NUR 284

vanhalewyck.be

 [vanhalewyck](https://www.facebook.com/vanhalewyck)

 [vanhalewyck](https://twitter.com/vanhalewyck)

 [van_halewyck](https://www.instagram.com/van_halewyck)

Guy Didelez & Frank Pollet

ON OPGE LOST

& waargebeurd



Van Halewyck

Inhoud

1	Ruimtemannetjes in Roswell	9
2	'Fuck the alligators!'	22
3	De zieneres van Onkerzele	26
4	Het mysterie van de Nazca-lijnen	40
5	Zwart – wit	46
6	De Rechters die rechtvaardig	49
	maar nog altijd verdwenen zijn	
7	Twee jaar jong en straaljagerpilot?	68
8	De doodskist van Coghlan	72

9	De pastorie van Borley	76
10	Zoöfarmacognosie? Jawel!	95
11	Grijze massa? Nee, vocht!	101
12	De wraak van de naaldvissen	105
13	De automobiel van Franz Ferdinand	109
14	Spreek eens een andere taal	115
15	Diepzeemonsters	119
16	Hoe de Mona Lisa een Money Lisa werd	126
17	Eten en drinken? Nee, dankje!	138
18	Kaspar Hauser	147
19	Nessie	154
20	De spookkosmonauten	161



Ruimtemannetjes in Roswell

Roswell is een kleine woestijnstad in de Amerikaanse staat New Mexico. Het is niet alleen de plaats waar countryzanger John Denver en actrice Demi Moore geboren zijn, maar ook de plek waar tijdens de Tweede Wereldoorlog bommen lagen opgeslagen. Zo vertrokken vanuit de basis in Roswell ook de vliegtuigen die in augustus 1945 de atoombommen op Hiroshima en Nagasaki lieten vallen.

Enkele jaren later – in 1947 – haalde de woestijnstad opnieuw de wereldpers. Tijdens het weekend van 4 juli vertelde William ‘Mac’ Brazel, een veeboer, aan de lokale sheriff dat hij de resten gevonden had van een vliegende schotel. Die was volgens hem de nacht daarvoor op zijn ranch neergekomen.

In die jaren waren er haast dagelijks mensen die ergens een vliegende schotel zagen passeren, maar dit was interessant. Als er tastbaar materiaal gevonden was, moest er snel gereageerd worden. De sheriff bracht dan ook onmiddellijk de nabijgelegen luchtmachtbasis op de hoogte. Majoor Jesse Marcel van de inlichtingendienst kreeg de opdracht om samen met twee specialisten de zaak te onderzoeken. Niet eens zo ver van de luchtmachtbasis vonden ze inderdaad wrakstukken van een onbekend voorwerp.



Kort daarna werd er een persbericht de wereld ingestuurd. Het werd geschreven op bevel van de commandant van de basis en bevatte onder andere volgende passage:

De vele geruchten over vliegende schotels werden gisteren werkelijkheid toen de inlichtingendienst van de 509e divisie bommenwerpers het geluk had in het bezit te komen van een schotel. Die werd bij het huis van een rancher opgehaald. De schotel werd onderzocht op Roswell Army Air Field en daarna door majoor Marcel overgedragen aan de hogere autoriteiten.

Je kunt je voorstellen dat zo'n officiële mededeling over een vliegende schotel insloeg als een... nou ja, als een vliegende schotel. Opmerkelijk was trouwens dat dit bericht de wereld was ingestuurd door de enige actieve nucleaire bommenwerpersdivisie van de hele wereld. Als die bollebozen nog niet wisten waarover ze het hadden, wie dan wel?

Het nieuwtje ging al snel de hele wereld rond maar nog voor de eerste buitenlandse journalisten in Roswell arriveerden, kwam de luchtmacht al op andere gedachten.

Zo'n duizend kilometer verder, op het hoofdkwartier van de achtste luchtmachteenheid in Texas, vond een persconferentie plaats. Daar vertelde brigadegeneraal Roger Ramey dat het om een vergissing ging.

De neergekomen schotel was niet meer dan een ordinaire weerballon. En als bewijs toonde hij een paar stukken aluminiumfolie met daaronder een radarreflector.

Raar toch, hoe een 'schotel' zo plots in het aluminiumfolie van een weerballon veranderd was. Hadden al die onderzoekers zich dan zo verschrikkelijk vergist?

Hoe eigenaardig de ommezwaai ook was, toch stelde de pers zich er weinig vragen bij. Gedurende meer dan dertig jaar leek niemand zich er nog echt druk om te maken.

In 1978 kwamen Stanton Friedman en William Moore, twee bekende ufo-onderzoekers, op het idee om na al die jaren contact op te nemen met Jesse Marcel, de oud-majoor van de inlichtingendienst die destijds de leiding had over het onderzoek. Zijn verhaal kwam helemaal niet overeen met de officiële versie. Hij zei dat het materiaal dat hij bij de boer had opgehaald misschien wel op folie mocht *lijken*, maar dat het in werkelijkheid om een totaal

onbekende materie ging. Het was bestand tegen de hitte van een vlam. En toen de ex-majoor er met een zware mokerhamer een deuk in had proberen te slaan, was dat hem ook al niet gelukt. Bovendien waren er ook paarse, hiërogliefachtige tekens op aangebracht. Volgens de oud-majoor was er dus geen twijfel: ‘Dit was duidelijk buitenaards!’

Friedman en Moore lieten het daar niet bij. Ze trokken verder op onderzoek uit en vonden naar eigen zeggen tientallen andere getuigen die het verhaal van de oud-majoor bevestigden.

Toen Moore er later samen met bestsellerauteur Charles Berlitz een boek over schreef, was het hek helemaal van de dam. Van alle kanten doken er plots reportages, video's, romans of beschouwingen van ufologen op, die stuk voor stuk uitpakten met wat zij ‘sensationele en ophefmakende onthullingen’ noemden en die daarmee de hele zaak alleen maar ingewikkelder maakten.

Zo is er het verhaal van Randle en Schmitt, twee andere ufologen. Zij beweerden dat er op 4 juli 1947 niet één maar twee ruimteschepen in de woestijn bij Roswell waren neergestort. Een van die tuigen was gevonden op de ranch waar alles begon, het andere 50 kilometer

noordelijker. Dat tweede toestel was – nog steeds volgens de getuigen die Randle en Schmitt raadpleegden – niet alleen in betrekkelijk goede staat, het bevatte ook vijf buitenaardse wezens. Een daarvan was op 5 juli 1947 trouwens nog in leven geweest. Volgens de twee ufologen werden de schotels en de lichamen overgebracht naar het Air Technical Intelligence Center in Ohio, waar ze verder onderzocht werden.

En kijk, toen Randle en Schmitt met die versie van de feiten uitpakten, stuurden ook de andere onderzoekers hun verhaal bij. Hoewel hij er nooit eerder iets over geschreven had, had Friedman het nu ook plots over een tweede schotel. Zijn getuigen hadden die dan echter weer op een heel andere plaats zien neerkomen: zo'n 250 kilometer ten westen van de ranch.

Vanaf dat ogenblik leek het erop alsof de vele 'onderzoekers' elkaar met steeds straffer wordende verhalen wilden overtreffen. Zo getuigde een archeologenechtpaar dat opgravingen deed in het gebied, dat er die nacht een storm was opgestoken. Die was zo hevig dat een ufo van zo'n dertien meter lang in een verblindend licht tegen een berg te pletter was geslagen. Toen het koppel dichterbij kwam, zagen ze



hoe drie kleine, gelige mannetjes met enorme hoofden roerloos onder het schotelvormige tuig lagen. Een vierde mankeerde niets, maar toen de archeologen hem naderden, raakte hij in paniek en vluchtte weg.

Een andere getuige met blijkbaar een bijzonder sterk geheugen herinnerde zich dan weer verrassend nauwgezet hoe hij als jongetje van vijf met de hele familie op stap was in de woestijn. Ook hij had toen het wrak van een vliegende schotel gezien. Tussen de brokstukken lagen

een aantal lijken van buitenaardse wezens. Nog voor het gezin van de verbazing was bekomen, arriveerde het leger en kreeg de familie de raad de hele zaak zo snel mogelijk te vergeten.

En dan was er nog een boer die brokstukken had gevonden op zijn akker. Hij beweerde dat hij door datzelfde leger was meegenomen voor ondervraging en dat er nog dagenlang legervoertuigen rond zijn boerderij hadden gereden.

Op den duur wist niemand nog wat hij nu mocht geloven en wat niet. En op 28 augustus 1995 werd het helemaal te gek. Die dag keken tien miljoen televisiekijkers in de Verenigde Staten verbijsterd toe hoe Fox Network een korrelige zwart-witfilm over een alien vertoonde. Op een autopsietafel zagen de kijkers een naakt vrouwelijk schepseltje van zo'n 1 meter 40 groot. Het wezen had dunne, breekbare armpjes, korte beentjes, een opgezwollen buik en een enorm hoofd met kleine oortjes en grote ogen waarover een zwart vlies lag. Het telde zes vingers aan elke hand en zes tenen aan elke voet. De ultrakorte documentaire eindigde met het beeld van iemand die naar de autopsietafel toeliep en ijverig in het wezen begon te snijden.

Tegen het einde van de dag was de film al wereldwijd uitgezonden. Iedereen die de beelden gezien had, vroeg zich onvermijdelijk af of dat nu al dan niet echt kon zijn. Ray Santili, een Britse regisseur van documentaires die er een heel verhaal over vertelde, beweerde van wel. Hij had het filmpje twee jaar eerder voor 100.000 Engelse pond gekocht van een gepensioneerd cameraman van het Amerikaanse leger. Hoewel de cameraman strikte geheimhouding had moeten zweren toen hij de autopsie filmde en de spoelen onmiddellijk naar Washington had moeten sturen, had hij toch bewijsmateriaal kunnen achterhouden.

Santili beweerde dat de Britse vereniging voor ufo-onderzoek de opname had laten onderzoeken door Kodak, een bedrijf aan de top van de fotografie- en filmmarkt. Daar waren de specialisten tot de vaststelling gekomen dat de film inderdaad ten tijde van de Roswell-crash gemaakt was. Het klonk allemaal heel geloofwaardig, maar veel mensen stelden zich er toch vragen bij. Dat beterde er niet op toen bleek dat de onderzoekers die zich met Roswell bezighielden de film niet op zijn echtheid mochten controleren.

In de loop der jaren groeide de kritiek op de film

en tegenwoordig wordt hij bijna algemeen als nep beschouwd. Ook bij de vele sterke verhalen werden intussen heel wat kanttekeningen geplaatst. De tientallen of zelfs honderden ooggetuigen van de crash bleken bij nader onderzoek vaak geen directe getuigen te zijn, maar mensen die het verhaal enkel kenden ‘van horen zeggen’. Hoe konden al die mensen zich al die zaken na 31 jaar trouwens nog zo haarscherp herinneren? Veel controleerbare feiten waren ze ondertussen al lang vergeten. Zo wist oud-majoor Jesse Marcel, die toch de hoofdgetuige was, niet eens meer in welk jaar en welke maand de ufocrash zich had voorgedaan. Sterker nog, sommigen van de getuigen naar wie hij verwees, waren al overleden nog voor een onderzoeker hun ook maar een vraag had kunnen stellen.

Ook de andere verklaringen van Jesse Marcel begonnen bij nader onderzoek meer en meer te wankelen. Hij beweerde bijvoorbeeld dat hij zelf over de gevonden resten was gevlogen. Onmogelijk, want hij had geen vliegbrevet. Ook over zijn studies had hij gelogen. Op een van de universiteiten waar hij natuurkunde zou hebben gestudeerd, kwam zijn naam niet eens in de archieven voor. En aan de andere universiteit had hij zijn studies

nooit afgemaakt. Het leek er dus meer en meer op dat Jesse Marcel een fantast was die zichzelf graag in de kijker zette...



Maar wat was er dan wel gebeurd? Waarom beweerden hooggeplaatste militairen dat ze de resten van een vliegende schotel hadden gevonden, om een paar dagen later staalhard te ontkennen? Waarom kwam men steeds met nieuwe theorieën op de proppen? Eerst waren

de brokstukken afkomstig van een ufo, dan van een weerballon, en toen Jesse Marcel bleef volhouden dat dit onmogelijk het geval kon zijn, waren ze opeens afkomstig van een Russische spionageballon... Het gaf hoe dan ook de indruk dat het Amerikaanse leger iets wilde verbergen! Misschien moeten we ons dus maar eens concentreren op de vraag waarmee de toenmalige militairen zoal bezig waren. Kort na de Tweede Wereldoorlog liep op de luchtmachtbasis van Roswell het zeer geheime project Mogul. Daarbij liet men een hele reeks ballonnen met instrumenten eraan opstijgen. Die tuigen waren bedoeld om te achterhalen hoe ver de Russen al waren gevorderd met het maken van atoombommen. Geen Russische spionageballonnen dus, maar Amerikaanse, waarover de wereld maar beter niets te weten kon komen. Dat zou dus wel eens de reden kunnen zijn waarom de hooggeplaatste militairen liever met een ufoverhaal uitpakten. Toen dat verhaal onrust bleef veroorzaken, schudde de militaire overheid trouwens nog een nieuwe theorie (de vierde al!) uit de mouw. Alsof de hooggeplaatste militairen op die manier ook een verklaring probeerden te geven voor de verhalen over vreemdsoortige ruimtewezens die hardnekkig de kop bleven opsteken.

In die nieuwe verklaring waren de brokstukken plots afkomstig van een crash met een cockpitdummy met aan boord... etalagepoppen. Geef toe, echt geloofwaardig klinkt het niet en het sterkt het vermoeden dat er destijds in Roswell iets gebeurd moet zijn dat niet door het brede publiek geweten mocht zijn.

Maar wat dat dan precies was, zal misschien wel voor altijd een geheim blijven. En dat vinden schrijvers over onopgeloste mysteries dan weer best leuk. Het zijn lekker spannende verhalen en je kunt eindeloos blijven fantaseren wat er dan wel gebeurd is... Ook de meeste inwoners van Roswell zijn trouwens best tevreden met hun mysterie. Sindsdien krijgt de stad immers veel toeristen op bezoek. Die willen allemaal met eigen ogen zien waar het tuig precies is neergekomen. De stad noemt zichzelf dan ook heel trots 'wereldhoofdstad van de buitenaardse wezens'!